

Amintiri

Toamna visurilor mele
nu ajunge la iernat,
Fiindcă dincolo de stele,
Numai primăveri străbat.

Chipul stărilor bătrâne:
Riduri lângă părul nins,
Printre amintiri rămâne,
În al slavei necuprins.

Lacrimi scurse printre gene,
Hohotul în palme-ascuns,
Fi-vor... gesturi pământene
când voi fi de cer pătruns.

Printre gemete, prin noapte,
Prohodind pe cei iubiți,
Vin străine, rele șoaapte:
Cum de suntem obidiți?

Cum de ne cuprinde ființa
gemete și întristare?
Dar, atunci vine credința
și spune la fiecare:

Lacrimi umede-n privire,
Suferințe dimpreună,
Poartă-n ele o menire:
Nestemate în cunună.

Să dăm un imbold iubirii,
Ce mocnește-n noi ascuns,
Regretele amintirii,
Vor primi atunci răspuns.

O primire triumfală,
În al gloriei palat,
Suferințele-ți dau fală,
Când vei fi încoronat.

Chiar de trec aici prin boale,
Printre nopți și despărțiri,
Sus pe plaiurile tale,
Toate vor fi amintiri.

CORNEL STELIAN POPA

